

LBRIS

We know
books

PETRONELA PREPELIȚĂ

Spectra



EDITURA TERRA DESIGN
Gura Humorului, 2022

Mulțumesc prietenilor mei: Iulia și Mihai Pânzari.

Mulțumesc părinților mei: Cornelia și Petre Cojoc.

Fiicei mele Carina.

SPECTRUL

„Liniște..., ești liniște..., ești vânt..., ești soare, ești praf de stele... Ține echilibrul..., respiră...”

Lumina suavă, caldă, liniștitoare o împresoară precum o mantie călduroasă și confortabilă. Deși ameteala îi creează neastâmpăr, zâmbește umbrelor care se rotesc deasupra ei în timp ce își caută ancore în glasul domol ce îi șoptește în ureche:

- *Liniște..., ești liniște..., ești vânt..., ești soare, ești praf de stele... Ține echilibrul..., respiră...*

Nu recunoaște glasul dar știe că trebuie să mențină echilibrul. Percepe imediat o durere de cap la început difuză, apoi din ce în ce mai săcâitoare, care îi zădărnicește concentrarea și o face să ignore cu greu vibrațiile de energie joasă care vin spre ea în valuri. Cineva în jurul ei se agită puternic, tulburându-i echilibrul și autocontrolul.

Închide ochii și caută adânc în ea... Nu știe ce caută însă instinctiv știe că posedă acolo ceva care o poate ajuta să se echilibreze.

- Respiră!

Deschide ochii brusc, inspirând adânc și dureros.

- Se trezește! Terra! Terra! Respiră fetiță! Așa, bravo! Își revine.

Glasul vesel îi indică că e pe calea cea bună, deși... habar nu are ce i se întâmplă, cum și de ce. Vede deasupra ei umbre care se mișcă în lumină și le distinge din ce în ce

Mulțumesc prietenilor mei: Iulia și Mihai Pânzari.

Mulțumesc părinților mei: Cornelia și Petre Cojoc.

Fiicei mele Carina.

SPECTRUL

„Liniște..., ești liniște..., ești vânt..., ești soare, ești praf de stele... Ține echilibrul..., respiră...”

Lumina suavă, caldă, liniștitoare o împresoară precum o mantie călduroasă și confortabilă. Deși amețeața îi creează neastâmpăr, zâmbește umbrelor care se rotesc deasupra ei în timp ce își caută ancore în glasul domol ce îi șoptește în ureche:

- *Liniște..., ești liniște..., ești vânt..., ești soare, ești praf de stele... Ține echilibrul..., respiră...*

Nu recunoaște glasul dar știe că trebuie să mențină echilibrul. Percepe imediat o durere de cap la început difuză, apoi din ce în ce mai săcâitoare, care îi zădărnicește concentrarea și o face să ignore cu greu vibrațiile de energie joasă care vin spre ea în valuri. Cineva în jurul ei se agită puternic, tulburându-i echilibrul și autocontrolul.

Închide ochii și caută adânc în ea... Nu știe ce caută însă instinctiv știe că posedă acolo ceva care o poate ajuta să se echilibreze.

- Respiră!

Deschide ochii brusc, inspirând adânc și dureros.

- Se trezește! Terra! Terra! Respiră fetiță! Așa, bravo! Își revine.

Glasul vesel îi indică că e pe calea cea bună, deși... habar nu are ce i se întâmplă, cum și de ce. Vede deasupra ei umbre care se mișcă în lumină și le distinge din ce în ce

mai clar glasurile. Remarcă în ele ușurarea dar și îngrijorarea și deși i se par cunoscute nu reușește să le identifice.

- Terra, mă auzi?

Vocea sugrumată de teamă, ce se aude lângă urechea ei stângă, are acum și o față care se limpezește în lumina caldă și ea vede un băiețandru brunet cu osatură înaltă, care o privește ușor încruntat dar vizibil ușurat.

- Mă auzi?

- Da..., șoptește încă năucă.

- Te poți mișca? Te doare ceva?

Celălalt glas, mai gros, vine de la un tânăr ceva mai învelit, cu o față îmbujorată și ochi plini de grijă.

- Ai țeasta spartă, Terra...

Ca și cum nu l-ar asculta, primul băiat o strânge de mână forțând-o să-și întoarcă privirea spre el.

- Te poți mișca? Te doare?

Ca un roboțel, ea își mișcă degetele și fiecare membru, apoi ridică ușor capul care pare să cântărească cel puțin o tonă și răspunde ușurării lor cu un zâmbet.

- Mă doare capul dar mă pot mișca. Ce s-a întâmplat?

Primul băiat se încruntă, în timp ce al doilea răspunde repede, ușor intrigat.

- Ai sărit de sus, de pe stânci.

Privește dincolo de ei spre panta stâncoasă care se înalță mai bine de șapte staturi deasupra lor și efortul încruntării îi augmentează durerea sâcâitoare de cap.

- Nu mai spune! replică moale. Cât de sus?

- Sus de tot. De ce ai făcut asta? Puteai să ... Nu ne vine să credem că ți-ai spart doar capul. Ai o rană urâtă în creștet și ...

- Gata, Bor! Du-te și adu apa. Lasă, că ai căzut și mai rău altă dată.

Întoarce ochii spre băiatul cu glas subțirel dar deodată calm, care stă aplecat deasupra ei și realizează că deși nu e acesta glasul liniștitor pe care îl auzea în vis, îi creează totuși un confortabil sentiment de ancorare în marea de instabilitate în care înoată. E confuză rău și pare că... nu își amintește nimic.

- Trebuie să plecăm. Crezi că te poți ridica?

Ajutată de el se ridică încet în șezut și își învinge amețeala care în urmă cu câteva clipe părea că o covârșește. Da, nu e chiar așa grav. Poate căzuse de sus, dar sigur știe cum să cadă. Palpează încet umflătura de pe creștet și remarcă imediat firicelul subțire de sânge care șiroiește firav pe gât în jos, juliturile de pe brațe și cracul rupt al pantalonului sub care sângerează o rană nu foarte adâncă. Băiatul bine legat își dezbracă repede tricoul și îl udă cu apă, apoi i-l întinde celuilalt, care îi tamponează ușor creștetul ștergând-o de sânge.

- Ești amețită?

- Mda, cam sunt... dar cred că pot merge.

Starea asta de slăbiciune și nesiguranță o simte cumva neadekvată dar nu se teme, așa că se ridică ajutată de ei și pășește singură. Primii pași sunt instabili însă imediat își recapătă echilibrul și siguranța. Da, nu e chiar așa de grav. Doar că...

- Hai, că nu e prima dată când te rănești. Ar trebui să ne întoarcem, altfel vei întârzia și taică-tu ne va pune pielea pe băț...

Privește spre cei doi băieți pe ale căror chipuri înflorește câte un zâmbet larg de ușurare și zâmbeste la rândul ei. Băiatul care i-a dat tricoul își îmbracă hanoracul direct pe piele iar celălalt pune în buzunarul vestei lui sticla plată cu restul de apă și îi așteaptă confirmarea.

- Da...

- Hai să mergem. Poți să alergi?

- Xano, nu știu dacă e o idee bună să alege după așa un bum ...

- Poate să alerge, nu-i așa, Terra? În plus, dacă nu ne întoarcem la timp vom avea probleme...

Citește pe chipul subțirelului determinare. Pare important să alerge undeva. Simte că vrea să colaboreze cu el.

- Pot să alerg. Nu mai simt amețeala, doar că...

- Ți-e rău? insistă Bor, din nou îngrijorat.

- Nu, nu mi-e rău, doar că nu știu... cine sunteți voi și unde trebuie să mergem?

- Ce?

- O, o! E de rău, Xano...

Băiatul învelit e speriat iar cel slăbănog o privește cercetător, însă ea zărește sclipirea de zâmbet scăpată de sub masca lui de mirare și încruntare. Și știe că e ușurat.

Efortul alergării a lăsat-o fără aer și stă încovoiată, sprijinindu-și mâinile pe genunchii care îi tremură necontrolat, luptându-se să respire. În ciuda căzăturii, a migrenei sâcâitoare și a constatării că are un gol mare de memorie și nu mai știe pe ce lume e, picioarele și tot corpul îi funcționează bine. S-a mișcat sprinten arătând un bun antrenament. A ținut constant ritmul alert al celor doi companioni, alergând prin pădure și peste dealuri până aici, în așezarea de la baza muntelui, unde casele ecologice construite pe jumătate în pământ și acoperite din abundență cu iarba verde și deasă, par să se îmbine simbiotic și fără să facă vreo stricăciune cu natura aflată în stare de perfectă conservare. Locul i se pare familiar și totuși nu și-l amintește exact, iar asta îi creează o ușoară

stare de bulversare, pe care însă o ține în frâu cu un calm monumental. Nu știe cum reușește să fie atât de calmă, însă nici nu-i prea pasă. Acum și-ar dori să se spele puțin și poate să se întindă. Parcă îi este și foame...

În fața aleii care duce spre clădirea ce tronează sus pe deal, cei doi parteneri de fugă se opresc și Xano stă de vorbă cu doi bărbați voinici care par să supravegheze zona. Imediat ce primesc accesul de intrare, o mașinuță ivită de nicăieri îi transportă pe toți trei dincolo de poartă, pe drumul șerpuit și bine întreținut, până sus pe deal, la ușa de intrare în clădirea din lemn cu două etaje.

Coboară din micul vehicul de teren și privește țintă spre fereastra cea mai de sus, aflată sub streășină, de parcă ceva o atrage acolo ca un magnet. Nu știe ce și parcă nici nu e curioasă. Calmul o ține protejată ca o armură și ceva îi spune să nu o spargă.

Coboară privirea spre bărbatul care le iese înaintea și care discută cu Xano cu glas coborât și preocupat. Apoi, tânărul ei companion se întoarce spre ea și îi zâmbește stresat.

- Acum mergi cu el, Terra. Vor avea ei grijă de tine.

- Care „ei”?

El zâmbește cu toleranță și se înclină în fața ei alături de Bor.

- Te descurci tu. Sunt sigur. Seară bună!

Dispar amândoi alergând pe aleea care duce la poartă iar ea e preluată de bărbatul cu umeri lați și privire pătrunzătoare, care o îndrumă spre clădire. Interiorul pare bine aerisit și iluminat natural prin ferestrele înalte, mobilierul e luxos dar confortabil și glasuri groase se aud printr-o ușă care însă se închide imediat. E încă cu ochii pe sus când bărbatul tânăr o prinde de mână făcând-o să se întoarcă spre el.

- Pe unde naiba umbli, fată? Nu știi că...

Se oprește când dă cu ochii de urmele de lovituri și julturi de pe fața ei.

- Of, Doamne, Terra! Ce ai făcut?

Surprinde privirea verde, îngustată de teamă și uluire de pe fața frumoasă a bărbatului din fața ei și îi zâmbește nesigură.

- Habar n-am...

Băietanii spun că ar fi alunecat de pe stâncă, Domnul meu. Sau că ar fi sărit...

- Nu, n-ai făcut asta! Spune-mi că nu ai făcut-o! Terra?

Îl simte cumva și amuzat și încurcat și asta o face să chicotească pe dinăuntru. Cu toată încruntarea și dezaprobarea pe care el vrea cu tot dinadinsul să i le transmită, știe cumva că o place.

- Ești plină de răni. Cum...?

- Păi, nu știu...

Alături de ei bărbatul cu umeri lați se foiește stingher.

- Și... se pare că e amnezică, Stăpâne.

- Ce?

Tânărul frumos își lărgește ochii cercetând-o din ce în ce mai îngrijorat. Îl privește și ea și găsește ciudat faptul că îi aude bătăile tot mai accelerate ale inimii și respirația superficială. Aude chiar și când el înghite în sec, iar atunci când o prinde de mână simte cum bărbatul se luptă cu teama care încearcă să îl acapareze precum o boală grea.

- Cum, vrei să spui că... nu îți amintești... nimic?

- Nu prea... Băietanii spun că este din cauza loviturii la cap și că îmi voi reveni în câteva zile. Se pare că nu e grav. Fizic sunt bine. Am alergat peste dealuri. Aici locuiesc eu? Că pare grozav...

Îi zâmbește căci simte cum un mugure de ușurare crește în pieptul bărbatului tot mai uimit, anihilându-i teama.

- Da...

Ochii lui prind sclipiri de încredere și optimism și îl vede scuturându-se de teamă și dând ordine scurte și ferme.

- Du-o sus și dă-o Iridiei să o spele și să-i îngrijească rănille. Să nu iasă nicidecum din camerele ei. Pregătești-o de vizită!

- Să chem medicul, Domnul meu?

- Nu, încă nu. Pare bine... Așteaptă ordine!

- Am înțeles!

Tânărul o privește urcând scările în urma bărbatului cu umeri lați, apoi dispare din raza ei vizuală. Sus, pășește pe covoarele groase aproape cu milă, minunându-se de luxul care nu strigă de opulență, ci dă doar nota aceea de confort și bunăstare. Proprietarul a avut bun gust și echilibru, își zice încântată. Așa și-ar decora și ea interiorul casei. Se amuză amintindu-și că aici locuiește. Așa i s-a spus.

Femeia între două vârste care a ajutat-o să se dezbrace și să facă baie, îi dezinfectează acum rănille de pe corp care sunt mai multe decât a crezut inițial. Pare să se priceapă la medicină, căci îi prinde rapid trei copci pe umărul drept unde are o rană cu deschizătură adâncă. Nu înțelege de ce nu o doare rău, căci tot ce o deranjează este săcâitoarea și constanta migrenă. Cealaltă femeie, mult mai tânără dar cu privire de vultur, o supraveghează cu atenție în timp ce o hrănește ca pe un copil, îndesându-i în gură cubulețe de brânză, șuncă și legume. A aflat că o cheamă Iridia și pare să știe toată rânduiala casei, precum și obiceiurile ei. Se pare că încăperea aceea îi aparține, dar de vreme ce ea nu își amintește nimic nu o deranjează că Iridia îi umblă așa prin lucruri, în timp ce îi caută haine cu care să o îmbrace.

- De data asta e groasă rău.

- De ce crezi asta, Iridia?

Realizează că simte îngrijorarea tinerei la fel de ușor cum a simțit-o și pe a tânărului cu ochii verzi și asta o

uimește încă o dată. Cum face? Parcă ar citi în sufletele lor... Dar mai ciudat decât toate e faptul că nimic nu-i zdruncină calmul protector. De parcă ar dura-o la patină...

- Păi, Terra, știi doar că astăzi...

Ușa camerei se deschide brusc și bărbatul cu umeri lași le face semn să iasă celor două femei care îi țin companie. Se trezește în mână cu farfuria pe care Iridia i-o plasează înaintea să iasă în grabă, de parcă ar fi fost pusă pe fugă. Se amuză și își îndeasă în gura ultima bucată de brânză tocmai când în încăperea intră tânărul cu ochii verzi și un bărbat aidoma lui, dar mult trecut prin vârstă. Sunt frați sau poate tată și fiu, căci seamănă prea bine. Și cu siguranță sunt rudele ei. Constatarea o face să le zâmbească cu încântare.

- Zi în lumină!

- Terra!

Cel vârstnic îi vine înaintea și o prinde de mână, iar ea lasă pe canapea farfuria pentru a se ridica în picioare sub privirea lui cercetătoare. Și pentru prima dată de când s-a trezit la baza stâncii, simte furnicături în stomac și un val de căldură blândă și confortabilă îi cuprinde pieptul. Bărbatul care o ține de mâini și o privește cu îngrijorare și ușurare în același timp, trebuie să fie tatăl ei. Cu siguranță. Îi simte îngrijorarea și iubirea precum un înveliș de energie protector și benefic, care o cuprinde.

- Ce ai făcut, copile?

- Ăă, păi...

Zidul acela de calm și echilibru atenuează rapid căldura care tinde să o transforme într-o bleguță și zâmbește cu candoare.

- ... să mor dacă știi! Băietanii aceia, Xano și Bor, spun că aș fi sărit, dar nu-mi amintesc nimic.

Pentru o clipă ochii celor doi bărbați din încăperea se întâlnesc într-o privire intensă și tainică, apoi bărbatul în vârstă se întoarce spre ea tunând cu furie.

- Mă gândeam eu că Bărbosul acela te va încuraja să faci o nebunie. Îi voi suci gâtul... Trimite după el! spune peste umăr spre tânărul care dispare apoi, pentru câteva clipe, din încăperea.

Își îndulcește glasul când continuă cu ochii în ochii ei.

- Cum te simți, copilă?

- Sunt bine. Cu excepția golului din minte... par în regulă.

El îi atinge încet juliturile și vânătăile de pe brațe și față, făcând-o să roșească involuntar.

- Sunt doar câteva răni mici... Nimic grav. Tu ești tatăl meu?

Bărbatul întoarce o clipă ochii spre cel tânăr, tocmai revenit în încăperea și care înaintea spre ea alăturându-se celui mai vârstnic.

- Da. Iar acesta este fratele tău, Tantal. Fratele tău cel mare, Radon, e jos împreună cu delegații tocmai sosiți și va trebui să ni te alături deîndată, căci nu îi mai putem lăsa să aștepte. Ascultă-mă bine, Terra! Nu știu de ce ai făcut asta și vrăjitorul acela care te-a sfătuit îmi va da socoteală curând, însă întâlnirea de astăzi este hotărâtoare pentru viitorul tău. Va trebui să cobori și să saluți delegații spectrani, să te lași prinsă în protocolul de evaluare, pentru că nu este altă cale. Îmi pare rău, copilă!

De data asta simte tema lui precum o săgeată de energie năucitoare, ca pe o lance înfiptă fix în stomac și asta o face aproape să se clatine. De ce se teme el pentru ea? Și de ce o simte în pericol? Ea nu se simte deloc în pericol. Din contră, totul în jur geme de confort și siguranță. Nu se teme nici de el, nici de tânărul frumos care îi stă alături, nici de... vreo delegație despre care nu știe nimic. Nu se teme de nimic și... nu își amintește nimic.

Închide ochii și respiră adânc. Un glas misterios îi vine în minte și, ca și cum ar fi sub hipnoză, nici nu se gândește să nu-i urmeze sfatul.

„Ține echilibrul..., zbori..., ești vânt...”

Până nu își amintește totul, nu are rost să se teamă. Ei o vor apăra, știe, căci așa cum a simțit teama tatălui, a simțit și furia, încrâncenarea și revolta tânărului. Îi sunt alături și asta e tot ce știe sigur deocamdată.

Brusc zidul de calm se îngroașă în jurul ei și devine iar ușoară și voioasă, lipsită de griji și gânduri profunde sau cercetătoare.

- Voi face precum îmi ceri, tată.

Dincolo de teama cu care luptă, o umbră de zâmbet luminează chipul bătrânului.

- Împielitată mică!

Radon își mușcă buzele și înjură în gând, fără să-i pese de faptul că cel puțin unul dintre cei trei delegați spectrani aflați în încăpere, îl poate citi ca pe o carte deschisă.

„Să vă ia naiba pe toți!”

Spectranii sunt binecuvântarea acestei lumi, dar și blestemul ei. Toți copiii cu Spectrul deschis, în perioada dinaintea majoratului sunt smulși din sânul familiilor lor, rași în cap, îmbrăcați în haine sure și închiși în centre spirituale din care nu mai ies niciodată. Ori, dacă mai ies, nimeni nu îi mai vede zâmbind, plângând, manifestând vreo emoție sau rostind vreun cuvânt. O fac doar ca să îndeplinească o misiune spirituală, să slujească elita, să binecuvânteze în tăcere vreo invenție ecologică sau o nouă lume. Cu toții sunt sortiți unei vieți ascete, fiind prinși în nesfârșite ritualuri religioase și rugăciuni care au ca unic

scop să ridice nivelul de vibrație al planetei și să o protejeze. Mai sunt și „eringii” - spectranii selectați pentru a intra în rândurile castei exploratoare, însă deși se crede despre ei că au o existență vie și plină de mistere, exigențele castei, antrenamentele nesfârșite și epuizante, duritatea vieții cazone și misiunile periculoase, lungi și obositoare i-au făcut pe mulți dintre ei să renunțe la acțiune și să se retragă tot în centre, ducându-și viața în tăcere și rugăciune. Da, spectranii sunt salvatorii, eroii lor, dar... sunt de asemeni și sacrificaii lor. Și nimeni nu își dorește să aibă vreunul în familie, pentru că este năucitor să trebuiască să-l pierzi. Se nasc rareori, fără a moșteni neapărat vreo genă, fără a putea fi identificați înainte, provocând moartea mamei dacă aceasta nu e spectrană. Par perfect normali, căci spectrul li se deschide târziu, la pubertate, iar ca și copiii sunt adorabili, fascinanți, buni, veseli, energici și plini de lumină, răspândind atâta bucurie și echilibru încât e o adevărată binecuvântare să te afli în preajma lor. Așa este și sora lui, Terra. Și acum o vor pierde dacă cei trei ciudați din încăpere vor considera că abilitatea ei de a intui sentimentele celor din jur este, de fapt, un Spectru deschis.

„Afurisenia naibii!”

Femeia în togă gri i se pare cea mai înspăimântătoare, căci nicio undă de căldură nu tulbură ochii ei reci și transparente, în vreme ce bărbatul îmbrăcat aidoma are un aer ceva mai blând, dat de rotunjimea formelor corpului și de o față rotundă și rumenă. Al treilea e un *ering* aflat în slujba coroanei și deși nu poartă straie fără culoare, are Spectrul deschis și pare că îi lipsește orice capacitate de empatie. Omul e sec, rece și complet fără zvâc, dar știe sigur că nimic nu-i scapă din vedere. Însă categoric femeia are Spectrul superior și de ea se teme mai tare.